

De Wiershoeck-Kinderwerktuin, dinsdag 18 februari 2014

Beste natuurliefhebber/-ster,

Het was afgelopen dinsdag beslist niet koud, de wind was ook niet echt hinderlijk, maar de zon liet helaas verstek gaan. Het was een beetje een saaie dag. Schijnbaar vonden de insecten dat ook, want er viel bijzonder weinig te beleven. Gelukkig kon je aan sommige bloemen wel duidelijk zien dat de natuur in de afgelopen week toch wel vorderingen heeft gemaakt. De oogst van afgelopen dinsdag was bijzonder mager en echt iets nieuws was er dit keer niet bij. Ik kwam nog wel een paar blauwe muntgoudhaantjes tegen en ik zag ook nog een paar verschrompelde witte koraalzwammen.

Wel “opvallend” veel aanwezig was deze kleine cicade. Een groot deel van het jaar zie je deze cicade op allerlei planten. Je moet wel goed kijken, want je ziet hem gemakkelijk over het hoofd. Je ziet vaak niet veel meer dan een kort en dun lichtgroen streepje, dat plotseling wegspringt. Welke cicade het precies is weet ik niet, er zijn meerdere soorten die sterk op elkaar lijken. Maar waarschijnlijk is het de *empoasca decipens*, die komt op veel verschillende plantensoorten voor. Deze cicade heeft op de kop en het halsschild lichte vlekken. Hij is 3- 4 millimeter “groot”.

Ook dit soort kleine insecten vervelt als larve (nimf) meerdere keren (in dit geval vijf keer), na de laatste vervelling is de cicade volwassen en heeft hij eindelijk vleugels.

Op de volgende site zie je een aantal van deze (soms kleurrijke) kleine cicaden:
<http://cicadellidae.myspecies.info/gallery>

Tweemaal de rode kornoelje. De foto links maakte ik vorige week, de foto rechts afgelopen dinsdag. Als je goed kijkt is er verschil te zien.

Bij de gele kornoelje zijn er in de afgelopen week heel wat meer knoppen open gegaan.

Ik heb al een keer vermeld dat de vrouwelijke bloemetjes van de hazelaar niet meer op hun mooist zijn. Het verval wordt steeds duidelijker.

Vooral bij de krokussen was het verschil met een week geleden opvallend. Misschien werden ze geïnspireerd door het succes van de Nederlandse schaatsploeg in Sotsji.

Bij het zien van sneeuwkllokjes en krokussen denken we al snel weer aan de naderende lente. Maar er zijn meer vroeger bloeiers. Al sinds een paar weken verschijnen op diverse plekken de kleine paarse en roze bloemetjes van het longkruid. De bladeren van deze plant zijn stug en groen, met of zonder witte vlekken.

Longkruid wordt ongeveer 25 cm hoog. In de winter blijft het plantje groen. Longkruid bloeit wel vroeg, maar niet erg lang.

Naaktslakken hebben geen slakkenhuis en zijn hierdoor zeer gevoelig voor uitdroging omdat ze zich niet kunnen terugtrekken in een afsluitbaar huisje, ze houden het alleen uit in een vochtige

omgeving. Naaktslakken komen pas tevoorschijn bij vochtig weer, zoals na een regenbui, en zijn overwegend nachtactief om warmte en zonlicht te vermijden. De verschillende groepen naaktslakken zijn ontstaan uit huisjesdragende groepen. Sommige naaktslakken hebben dan ook nog een overblijfsel van het huisje in de vorm van een kalkhoudende bobbel op de rug of een kleine schelp.

Onder een stuk hout vond ik deze parende naaktslakken. Bij de in Nederland en België levende soorten worden in de lente de eitjes in hoopjes van 20 tot 30 vlak onder het grondoppervlak gelegd. Een naaktslak kan honderden eitjes leggen, deze zijn wit doorschijnend. Een paar weken later komen de eitjes uit en twee maanden later zijn de slakken volwassen. De slakken paren meestal in het voor- en najaar.

Het was dus weer een dag waarop ik heel wat stukken hout heb omgedraaid, in de hoop dat daaronder iets interessants verscholen zat. Dat viel dit keer ook nogal tegen. Pissebedden waren er volop, zowel groot als klein. Ze hadden hier gezelschap van een kleine naaktslak en een huisjesslak, maar eentje met een smal en plat huisje. Dit soort huisjes hebben o.a. glansslakken, glimslakken en dwergpuntjes. Verder is er nog het achterste gedeelte van het uitwendige skelet van een pissebed te zien. Mogelijk is dat een deel van de oude "huid" van een pissebed.

Niet alleen jonge pissebedden vervellen enkele keren (ze groeien uit hun oude huid/skelet), volwassen pissebedden verliezen hun harnas ongeveer eens per vier weken, eerst valt het achterste deel af, ongeveer twaalf uur later het voorste deel, ze eten het afgevalen harnas op om het kalk weer te gebruiken voor hun nieuwe jasje.

Pissebedden kunnen anderhalf tot twee jaar oud worden.

Onder een ander stuk hout ontdekte ik naast pissebedden ook een regenworm.

Bij het trillen van de bodem kruipen de regenwormen uit de grond. Onder natuurlijke omstandigheden komen regenwormen boven door graafbewegingen van mollen. Regenwormen komen ook bovengronds bij regenachtig weer om te paren, ze zijn verder vooral 's nachts actief. In de winter kruipen ze dieper de grond in en gaan in een soort winterslaap. Sommige gewervelde dieren zijn sterk afhankelijk van de regenworm omdat ze een belangrijke voedselbron vormen, voorbeelden zijn de mol en de merel.

Het lichaam van regenwormen is net als bij alle ringwormen opgebouwd uit segmenten of ringen. De gewone regenworm heeft er 110 tot 180, het aantal varieert enigszins per soort en neemt met het ouder worden toe. Regenwormen bereiken een totale lichaamslengte van enkele tot enkele tientallen centimeters. Wereldwijd zijn er ongeveer 670 soorten regenwormen bekend.

Groetjes,

Luit